

THYMES

Anul IV, nr. 1-2 (12-13), ianuarie-iunie, 2023

Giroc

IONUȚ CARAGEA

Sunt doar un om

Sunt doar un om care se-nchină vieții,
Călătorind cu gândul printre stele,
Scriind poeme aspre și rebele;
Sunt doar un strop din roua dimineții.

Sunt doar un om care tăcând vorbește,
Slăvind lumina-n jocul plin de umbre,
Urmându-și muza-n labirinturi sumbre;
Sunt doar un strop de sânge ce iubește.

Sunt doar un om care prin vers cutează,
Jertfind pe-altarul cărții tinerețea,
Rememorând mai amplu frumusețea;
Sunt doar un strop de mare ce visează.

Sunt doar un om, precum o floare ruptă
Ce lăcrimează rime-îmbrățișate
Născute din destine-încrucișate;
Sunt doar un strop de dor nestins ce luptă.

Sunt doar un om care ar vrea să zboare
Ca un Icar, dar fără să mai cadă,
Pe Dumnezeu din ceruri să îl vadă;
Sunt doar un strop de suflet ce nu moare ...

Iubește-mă cât sunt în viață

Iubește-mă fără rețineri,
Acum, cât suntem încă tineri.
Iubește-mă ca pe-o comoară
Descoperită prima oară.

Iubește-mă cât sunt în viață,
În fiecare dimineață,
Iubește-mă la prânz și seara,
Cât încă nu mă plânge ceara.

Iubește-mă în miez de noapte,
Spunându-mi la ureche șoapte,
Iubește-mă în pat de rouă,
Cât încă Luna este nouă.

Iubește-mă cât încă soarta
Deschide inimilor poarta,
Iubește-mă cât încă visul
Deschide-n suflet paradisul.

Iubește-mă ca pe-o magie
Cu vers și ritm de poezie,
Iubește-mă, citindu-mi cartea,
Cât încă nu mă cheamă moartea.

Iubește-mă fără orgoliu,
Nu aștepta o zi de doliu,
Iubește-mă cât încă vântul
Ți-oferă darul meu, cuvântul.

În orice om

În orice om, un suflet se găsește,
Dar cel mai des, acesta-i ignorat;
În orice om, o rază strălucește,
Dar unii văd doar cerul înnorat.

În orice om, o poartă se deschide
Către o lume plină de minuni;
În orice om, un vis se sinucide,
Trăgând un suflet singur spre genuni.

În orice om, iubirea vrea iubire,
Dar, ce primește-n schimb e un calvar;
În orice om, prea multă amăgire
Se strânge din speranța lui „măcar”.

În orice om persistă amintirea
Acelui sentiment nemărginit;
În orice om se face răstignirea
Unui profet, de alții, nedorit.

În orice om rămâne o durere,
Un dar, un chin sau poate un blestem;
În orice om, un suflet cere, cere
Să renunțăm la verbul „nu putem”.

În orice om există frenezia
Unui amor nebun, nestăpânit,
Iar în poeți rămâne poezia
Când tot amorul lumii a murit.

Timpul

Viclean este Timpul ce tace și face,
Pe toți ne unește, pe toți ne desface,
Noi suntem cu toții secundele sale
Ieșite din inimi cuprinse de jale.

Flămând este Timpul, cu noi se hrănește,
El ia ce dorește, nicicând nu cerșește,
E frate cu moartea, cu umbrele mute,
Cu toate-amintirile noastre pierdute.

Dorit este Timpul de-o lume bolnavă,
Urât este Timpul de-o lume trândavă,
Hulit este Timpul de mulți ce așteaptă,
Iubit este Timpul de mintea-nțeleaptă.

Încet este Timpul când plângi de durere,
Grăbit este Timpul când este plăcere,
Turbat este Timpul când mușcă din tine,
Frumos este Timpul, dar nu mai revine.

Aș vrea să mor cum nu se moare

Aș vrea să mor de fericire,
Fără regrete sau blesteme,
Fără să pierd vreo amintire,
Fără să scriu în van poeme.

Aș vrea să mor cum nu se moare,
Să sar peste etapa fricii,
Să fie ca o sărbătoare
Scăldată-n foc de artificii.

Aș vrea să mor scriind cuvântul
Care dezleagă veșnicia,
Să simtă cerul și pământul
Când eu desăvârșesc magia.

Aș vrea să mor cum nu se moare,
Să văd întinerind bunicii,
Să fie viața viitoare
La fel ca zborul rândunicii.

Aș vrea să mor fără durere,
Să mă transform într-o lumină,
Să populez și alte sfere
Condus de forța Ta divină.

